

พฤติกรรมการใช้บริการที่นั่งสาธารณะบริเวณอาคารเรียน คณะวิทยาการจัดการ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

Public Seating Use Behavior around Academic Buildings of the Faculty of Management Sciences, Phuket Rajabhat University

ณัฐภัทร กอบโกย¹ ภาวิกา ขุนจันทร์^{*2} และ วรรัตน์ จงไกรจักร²

Nuttapat Kobkoy¹ Pawika Kunchan^{*2} and Worarat Jongkrajak²

นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต¹

Undergrad Student, Business Computer Program Faculty of Management Sciences Phuket University¹

อาจารย์สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต²

Faculty Member, Business Computer Program, Faculty of Management Science Phuket Rajabhat University^{*2}

*Corresponding author, e-mail: pawika.k@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) พฤติกรรมการใช้ที่นั่งสาธารณะ 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะ 3) ความต้องการการใช้ที่นั่งสาธารณะ และ 4) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อที่นั่งสาธารณะ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 385 คน โดยเลือกตามความสะดวก การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามผ่านกูเกิลฟอร์ม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้พื้นที่ที่นั่งสาธารณะเพื่อรับประทานอาหารเช้าหรือเครื่องดื่มมากที่สุด รองลงมา คือ การพักผ่อนระหว่างรอเวลาเรียน และการทำกิจกรรมทางการเรียน เช่น การอ่านหนังสือหรือทำรายงาน โดยช่วงเวลา ที่มีการใช้งานมากที่สุด คือ ช่วงพักกลางวัน 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.04) โดยด้านความสะดวกและสภาพแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงและทำเลที่ตั้ง ความปลอดภัย และสิ่งอำนวยความสะดวกตามลำดับ 3) นักศึกษามีความต้องการใช้งานโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80) และ 4) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อที่นั่งสาธารณะโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.60) โดยด้านความสะดวกและสุขลักษณะมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ขณะที่ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ปลั๊กไฟ แสงสว่าง และร่มเงา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด การศึกษานี้ นักศึกษาบางส่วนยังเห็นว่า จำนวนที่นั่งสาธารณะในบางช่วงเวลาอาจไม่เพียงพอต่อการใช้งาน รวมถึงสภาพแวดล้อมของพื้นที่นั่งบางบริเวณควรได้รับการปรับปรุงให้มีความสะอาดและเหมาะสมต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: พื้นที่นั่งสาธารณะ พฤติกรรมการใช้พื้นที่ ความพึงพอใจของนักศึกษา สิ่งอำนวยความสะดวก

Abstract

This research aimed to study: 1) the behavior of students in using public seating areas at the Faculty of Management Sciences, Phuket Rajabhat University; 2) the factors affecting the use of public seating areas; 3) students' needs for using public seating areas; and 4) students' satisfaction with public seating areas. A questionnaire was used as a tool for data collection. The sample consisted of 385 undergraduate students from the Faculty of Management Sciences, Phuket Rajabhat University selected by convenience sampling. Data were collected through an online questionnaire using Google Forms. The data were analyzed using descriptive statistics including frequency, percentage, mean, and standard deviation. The results showed that most students used public seating areas mainly for eating or drinking. The second most common purpose was relaxing while waiting for class, followed by academic activities such as reading or doing assignments. The most frequently used period was during lunchtime. The factors affecting the use of public

seating areas were overall at a high level (Mean = 3.80). Cleanliness and environmental conditions had the highest mean score, followed by accessibility and location, safety, and facilities. In terms of usage needs, students showed a high level of demand for public seating areas (Mean = 4.04). Overall student satisfaction with public seating areas was at a moderate level (Mean = 2.60). Cleanliness and hygiene received the highest satisfaction score, while facilities such as power outlets, lighting, and shading received the lowest score, suggesting that these aspects should be improved. In addition, some students indicated that the number of public seating areas may be insufficient during certain periods, and the environment in some seating areas should be improved to provide greater cleanliness and suitability for use.

Keywords: Public Seating Area, Student Behavior, Usage Behavior, Student Satisfaction, Facilities

บทนำ

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยเป็นสถานที่สำคัญที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน การทำกิจกรรม และการใช้ชีวิตประจำวันของนักศึกษา นอกจากห้องเรียนแล้ว พื้นที่ส่วนกลางหรือพื้นที่สาธารณะภายในมหาวิทยาลัยยังมีบทบาทสำคัญในการรองรับกิจกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษา เช่น การพักผ่อน การรับประทานอาหาร การทำงานกลุ่ม และการรอเวลาเรียน ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาได้เป็นอย่างดี (Gehl, 2011)

พื้นที่นั่งสาธารณะจึงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของสภาพแวดล้อมทางกายภาพในมหาวิทยาลัย หากมีการจัดสรรพื้นที่อย่างเหมาะสม มีจำนวนที่นั่งเพียงพอ และมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้งาน จะช่วยส่งเสริมคุณภาพชีวิตของนักศึกษารวมถึงสนับสนุนการใช้พื้นที่เพื่อการเรียนรู้และการทำกิจกรรมร่วมกัน (Whyte, 1980)

อย่างไรก็ตาม ในหลายมหาวิทยาลัยมักพบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้พื้นที่นั่งสาธารณะ เช่น จำนวนที่นั่งไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ใช้งาน ความสะอาดของพื้นที่ ความสะดวกในการเข้าถึง รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ยังไม่ตอบสนองต่อความต้องการของนักศึกษา ปัญหาเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการใช้พื้นที่และระดับความพึงพอใจของผู้ใช้งาน (Project for Public Spaces, 2018) คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เป็นหนึ่งในคณะที่มีจำนวนนักศึกษาค่อนข้างมาก ทำให้พื้นที่บริเวณ อาคารเรียนมีการใช้งานอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะพื้นที่นั่งสาธารณะที่นักศึกษามักใช้สำหรับการพักผ่อน การทำกิจกรรมกลุ่ม และการรอเวลาเรียน อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้พื้นที่ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการใช้พื้นที่ รวมถึงความต้องการและความพึงพอใจของนักศึกษาต่อพื้นที่นั่งสาธารณะดังกล่าว

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา บริเวณอาคารคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต รวมถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการใช้พื้นที่ ความต้องการในการใช้งาน และความพึงพอใจของนักศึกษา เพื่อให้ข้อมูลที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาพื้นที่นั่งสาธารณะให้ตอบสนองต่อความต้องการของนักศึกษาได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา บริเวณอาคารคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา บริเวณอาคารคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
3. เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา บริเวณอาคารคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะ บริเวณอาคารคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2568 ทุกชั้นปี จำนวนทั้งสิ้น 8,379 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2568) การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้สูตรของ Yamane (1973) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ได้กลุ่มตัวอย่าง 382 คน โดยจะเก็บตัวอย่างจากคณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ **ชั้นภูมิ (Stratified Sampling)** โดยแบ่งกลุ่มนักศึกษาตามสัดส่วนของนักศึกษาในแต่ละคณะ จำนวน 5 คณะ ได้แก่

1. คณะวิทยาการจัดการ
2. คณะครุศาสตร์
3. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
4. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
5. คณะเทคโนโลยีการเกษตร

จากนั้น ในขั้นตอนการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดย **การสุ่มโดยอาศัยความสะดวก (Convenience Sampling)** ภายในแต่ละชั้นภูมิ ผู้วิจัยจึงเผยแพร่แบบสอบถามออนไลน์ให้แก่นักศึกษาที่สมัครใจตอบแบบสอบถามและมีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

นักศึกษาศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	จำนวนประชากร	จำนวนตัวอย่าง
1. คณะวิทยาการจัดการ	1,074	49
2. คณะครุศาสตร์	1,799	82
3. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	2,392	109
4. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	2,789	127
5. คณะเทคโนโลยีการเกษตร	322	15
รวม	8,379	382

ข้อมูล : สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต (2568)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ปัจจัยสำคัญในการเลือกใช้พื้นที่
- ตอนที่ 3 ความต้องการใช้งาน
- ตอนที่ 4 ความพึงพอใจต่อพื้นที่นั่งสาธารณะ

การตรวจสอบเครื่องมือ

เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพ ผู้วิจัยได้ทดสอบคุณภาพของแบบสอบถามใน 2 ด้าน คือ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยดำเนินการดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้มีประสบการณ์พิจารณาตรวจสอบเนื้อหา โครงสร้างแบบสอบถาม และปรับปรุงสำนวน ภาษาที่ใช้ให้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย เหมาะสมและสมบูรณ์ โดยใช้เครื่องมือ IOC และทุกข้อผ่านเกณฑ์ทั้งหมด
2. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน และนำข้อมูลที่ไปทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

โดยวิธีของ Cronbach's Alpha เพื่อมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยใช้เกณฑ์ว่าค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามควรมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น .70 ขึ้นไป (Cortina, 1993; Schmitt, 2007) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91

การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย Google Form โดยแจกแบบสอบถามเป็นลิงค์ไปยังผู้ตอบแบบสอบถาม สถิติที่ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวัดระดับความสำคัญที่มีผลของแต่ละปัจจัยจะใช้มาตรวัดแบบประมาณค่า (Rating Scale) และมีเกณฑ์การในการแปลผลค่าเฉลี่ยดังนี้ Cooper, & Schindler, 2007 (อ้างอิง เอกชัย อภิศักดิ์กุล กิตติพันธ์ คงสวัสดิ์ และจตุพร เลิศล้ำ, 2551)

- คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 แสดงถึง ระดับมากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 แสดงถึง ระดับมาก
- คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 แสดงถึง ระดับปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 แสดงถึง ระดับน้อย
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 แสดงถึง ระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง (ร้อยละ 35.6) มีอายุในช่วง 21-25 ปี (ร้อยละ 26.0) ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 มากที่สุด (ร้อยละ 28.0) ศึกษาใน สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการ (ร้อยละ 11.1) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการใช้พื้นที่นันทนาการภายในคณะโดยตรง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1: เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ที่นันทนาการของนักศึกษา

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ที่นันทนาการมากที่สุดในช่วง ก่อนเรียน (ร้อยละ 27.5) ใช้เพื่อรับประทานอาหารเช้าและเครื่องดื่ม (ร้อยละ 24.0) ใช้บริการเดือนละ 1-2 ครั้ง (ร้อยละ 22.5) ใช้ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง (ร้อยละ 28.3) มักใช้บริการคนเดียว (ร้อยละ 35.40) นิยมใช้ในช่วงวันจันทร์ - ศุกร์ และ เสาร์ - อาทิตย์ เท่า ๆ กัน (ร้อยละ 39.3)

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2: วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ที่นันทนาการของนักศึกษา

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้ที่นันทนาการ (ภาพรวม)

ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้ที่นันทนาการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัจจัย
1. ด้านความสะดวกและสภาพแวดล้อม	4.25	0.800	มาก
2. ด้านความสะดวกในการเข้าถึงและทำเลที่ตั้ง	4.15	0.850	มาก
3. ด้านความปลอดภัย	3.95	0.890	มาก
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและกายภาพ	3.80	0.920	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.04	0.865	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการใช้พื้นที่นันทนาการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$) และทั้ง 4 ปัจจัยมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก โดยปัจจัยที่มีความสำคัญสูงสุด คือ ด้านความสะดวกและสภาพแวดล้อม ($\bar{X} = 4.25$) รองลงมา คือ ด้านความสะดวกในการเข้าถึงและทำเลที่ตั้ง ($\bar{X} = 4.15$) ด้านความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.95$) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและกายภาพ ($\bar{X} = 3.80$) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 : เพื่อศึกษาความต้องการการใช้ที่นันทนาการของนักศึกษา

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามความต้องการในการใช้ที่นันทนาการ

ความต้องการที่มีความสำคัญต่อการใช้ที่นันทนาการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัจจัย
1. การมีปลั๊กไฟหรือจุดชาร์จอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	3.90	0.910	มาก
2. การมีโต๊ะหรือพื้นที่วางของ	3.85	0.900	มาก
3. จำนวนที่นั่งเพียงพอต่อความต้องการ	3.65	0.950	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	3.80	0.920	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ความต้องการที่มีความสำคัญต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.80) เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า การมีปลั๊กไฟหรือจุดชาร์จอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.90$) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ การมีโต๊ะหรือพื้นที่วางของ ($\bar{X} = 3.85$) และ จำนวนที่นั่งเพียงพอต่อความต้องการ ($\bar{X} = 3.65$) โดยทุกข้อ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 : ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อที่นั่งสาธารณะ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตามความพึงพอใจของนักศึกษา

ความพึงพอใจในแต่ละด้าน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ความสะอาดและสุขลักษณะ	3.01	0.98	ปานกลาง
สภาพแวดล้อม	2.97	1.03	ปานกลาง
สิ่งอำนวยความสะดวก	1.84	0.63	น้อย
จำนวนและความเพียงพอของที่นั่ง	2.58	0.89	ปานกลาง
รวม	2.60	0.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า ระดับความพึงพอใจต่อการใช้พื้นที่นั่งพักโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 2.60) โดยเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านความสะอาดและสุขลักษณะ (ค่าเฉลี่ย 3.01) รองลงมา คือ ด้านสภาพแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย = 2.97) ด้านจำนวนและความเพียงพอของที่นั่ง (ค่าเฉลี่ย = 2.58) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 1.84) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. พฤติกรรมการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา จากผลการศึกษา พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการใช้ที่นั่งสาธารณะบริเวณอาคารเรียนเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การพักผ่อน การรอเวลาเรียน การทำงานกลุ่ม การอ่านหนังสือ รวมถึงการใช้โทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์พกพา ทั้งนี้เนื่องจากพื้นที่นั่งสาธารณะภายในมหาวิทยาลัยเป็นพื้นที่ที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย และสามารถใช้บริการได้หลากหลาย ส่งผลให้นักศึกษาเลือกใช้พื้นที่ดังกล่าวในช่วงเวลาว่างระหว่างการเรียนการสอน นอกจากนี้ พื้นที่นั่งสาธารณะยังมีบทบาทสำคัญในการเป็นพื้นที่สำหรับการพบปะพูดคุย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการทำกิจกรรมร่วมกันของนักศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย ดังนั้นการจัดพื้นที่นั่งสาธารณะที่เหมาะสมจึงมีความสำคัญต่อการสนับสนุนกิจกรรมการเรียนรู้และการใช้ชีวิตประจำวันของนักศึกษา ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์ชนก จันทรแก้ว (2562) ที่ได้ศึกษา เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้พื้นที่สาธารณะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่นิยมใช้พื้นที่สาธารณะเพื่อพักผ่อน รอเวลาเรียน ทำกิจกรรมกลุ่ม และใช้เป็นพื้นที่สำหรับการทำกิจกรรมร่วมกัน เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่มีความสะดวกในการเข้าถึงและสามารถใช้ประโยชน์ได้หลากหลายนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภชัย พงษ์ศรี (2563) ที่ได้ศึกษา เกี่ยวกับการใช้พื้นที่สาธารณะในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษามักใช้พื้นที่สาธารณะเป็นสถานที่สำหรับการพักผ่อน การทำกิจกรรมระหว่างเพื่อน และการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าพื้นที่สาธารณะในมหาวิทยาลัยมีบทบาทสำคัญต่อการใช้ชีวิตของนักศึกษา

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา ได้แก่ ความสะอาดของพื้นที่ ความสะดวกในการเข้าถึง ความปลอดภัยของบริเวณโดยรอบ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ปลั๊กไฟ อินเทอร์เน็ต หรือพื้นที่สำหรับทำกิจกรรมกลุ่ม ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามักเลือกใช้พื้นที่ที่มีความสะดวกสบายและเหมาะสมต่อการใช้งานในชีวิตประจำวัน ความสะอาดของพื้นที่ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้พื้นที่นั่งสาธารณะ เนื่องจากพื้นที่ที่มีความสะอาดและมีสภาพแวดล้อมที่ดีจะช่วยสร้างความรู้สึกที่ดีต่อผู้ใช้งาน ในขณะเดียวกัน สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น ที่นั่งที่เพียงพอ จุดชาร์จไฟฟ้า และพื้นที่ที่มีร่มเงา ก็เป็นปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดการใช้พื้นที่มากขึ้น ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาวดี ศรีสุวรรณ (2563) ที่ได้ศึกษา เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการใช้พื้นที่สาธารณะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พบว่า ปัจจัยด้านความสะอาด ความสะดวกในการเข้าถึง และสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้พื้นที่สาธารณะของนักศึกษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติพงษ์ แสงทอง (2564) ที่ได้ศึกษา เกี่ยวกับการใช้พื้นที่พักผ่อนของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า

สภาพแวดล้อมของพื้นที่ เช่น ความสะอาด ความปลอดภัย และการจัดสภาพพื้นที่ที่เหมาะสม มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้พื้นที่ของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความต้องการในการใช้ที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา จากผลการศึกษา พบว่า นักศึกษามีความต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดพื้นที่นั่งสาธารณะที่มีจำนวนที่นั่งเพียงพอต่อการใช้งาน มีความสะอาด และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม เช่น จุดชาร์จไฟฟ้า พื้นที่ที่มีร่มเงา รวมถึงการจัดพื้นที่ให้เหมาะสมต่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การอ่านหนังสือหรือการทำงานกลุ่ม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากจำนวนนักศึกษาที่ใช้พื้นที่บริเวณอาคารเรียนมีจำนวนมาก ทำให้ในบางช่วงเวลาอาจเกิดปัญหาที่นั่งไม่เพียงพอต่อความต้องการ ส่งผลให้นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยพัฒนาพื้นที่นั่งสาธารณะให้มีความเหมาะสมและเพียงพอต่อการใช้งาน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตติพงษ์ แสงทอง (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการใช้พื้นที่สาธารณะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีความต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดพื้นที่พักผ่อนที่มีความสะดวกสบาย มีสิ่งอำนวยความสะดวก และมีจำนวนที่นั่งเพียงพอต่อการใช้งานของนักศึกษา

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรทัย สุขสม (2565) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการในการใช้พื้นที่สาธารณะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้มีการพัฒนาพื้นที่สาธารณะให้มีความสะดวกสบาย มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สามารถรองรับการใช้งานของนักศึกษาได้อย่างเพียงพอ

4. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อที่นั่งสาธารณะ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อที่นั่งสาธารณะบริเวณอาคารเรียนในระดับปานกลาง ทั้งในด้านความสะดวกในการใช้งาน ความเหมาะสมของพื้นที่ และบรรยากาศโดยรอบ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพื้นที่นั่งสาธารณะบางส่วนยังมีข้อจำกัด เช่น จำนวนที่นั่งไม่เพียงพอ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่ครอบคลุมต่อความต้องการของนักศึกษา อย่างไรก็ตาม พื้นที่นั่งสาธารณะยังคงมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนกิจกรรมของนักศึกษา ทั้งในด้านการพักผ่อน การทำกิจกรรมกลุ่ม และการใช้เวลาระหว่างรอเข้าเรียน ดังนั้นหากมีการพัฒนาและปรับปรุงพื้นที่ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ก็จะช่วยเพิ่มระดับความพึงพอใจของนักศึกษาได้ในอนาคต ผลการศึกษานี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนพร วงศ์คำ (2565) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อพื้นที่สาธารณะในมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อพื้นที่สาธารณะในระดับปานกลาง และเสนอให้มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติม เช่น การเพิ่มจำนวนที่นั่งและการปรับปรุงสภาพแวดล้อมของพื้นที่ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลธิชา นาคทอง (2564) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่สาธารณะของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า สภาพแวดล้อมของพื้นที่และสิ่งอำนวยความสะดวกมีผลต่อระดับความพึงพอใจของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ

สรุป

ผลการศึกษาพฤติกรรมการใช้บริการที่นั่งสาธารณะบริเวณอาคารเรียนของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ โดยส่วนใหญ่ใช้พื้นที่บริเวณอาคารเรียนเป็นพื้นที่ในการทำกิจกรรมระหว่างวัน ทั้งการพักผ่อน การรอเวลาเรียน การทำงานกลุ่ม และการใช้โทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์พกพา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า พื้นที่นั่งสาธารณะมีบทบาทสำคัญต่อการใช้ชีวิตประจำวันของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในด้านพฤติกรรมการใช้ที่นั่งสาธารณะ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่นิยมใช้พื้นที่นั่งสาธารณะในช่วงเวลาระหว่างคาบเรียนหรือช่วงเวลาค้าง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่นักศึกษามีเวลารอว่างก่อนเข้าเรียนในรายวิชาถัดไป โดยกิจกรรมที่นิยมทำในพื้นที่ดังกล่าว ได้แก่ การนั่งพักผ่อน การพูดคุยกับเพื่อน การทำงานกลุ่ม และการใช้โทรศัพท์มือถือ ทั้งนี้ นักศึกษามักเลือกใช้พื้นที่ที่มีความสะดวกสบาย อยู่ใกล้กับอาคารเรียน และสามารถนั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนได้ ในด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ที่นั่งสาธารณะ พบว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเลือกใช้พื้นที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา ได้แก่ ความสะดวกสบายของที่นั่ง ความสะอาดของพื้นที่ สภาพแวดล้อมบริเวณโดยรอบ รวมถึงตำแหน่งที่ตั้งของพื้นที่นั่งที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย นอกจากนี้ ความเพียงพอของจำนวนที่นั่งยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการตัดสินใจใช้พื้นที่นั่งสาธารณะของนักศึกษา ในด้านความต้องการในการใช้ที่นั่งสาธารณะ พบว่า นักศึกษามีความต้องการให้มหาวิทยาลัยเพิ่มจำนวนที่นั่งสาธารณะให้เพียงพอต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น รวมทั้งต้องการพื้นที่นั่งที่มีความสะดวกสบาย มีร่มเงา มีความสะอาด และมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น จุดชาร์จไฟฟ้าสำหรับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการอ่านหนังสือหรือการทำงานกลุ่ม ในด้านความพึงพอใจต่อที่นั่งสาธารณะ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อที่นั่งสาธารณะบริเวณอาคารเรียนในระดับปานกลาง โดยนักศึกษามีความพึงพอใจต่อความสะดวกในการเข้าถึงพื้นที่นั่งและการใช้งานพื้นที่ร่วมกับ

เพื่อน อย่างไรก็ตาม นักศึกษาบางส่วนยังเห็นว่าจำนวนที่นั่งสาธารณะในบางช่วงเวลาอาจไม่เพียงพอต่อการใช้งาน รวมถึงสภาพแวดล้อมของพื้นที่นั่งบางบริเวณควรได้รับการปรับปรุงให้มีความสะอาดและเหมาะสมต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาและปรับปรุงพื้นที่นั่งสาธารณะบริเวณอาคารเรียนให้มีความเหมาะสมและเพียงพอต่อการใช้งานของนักศึกษา โดยอาจดำเนินการเพิ่มจำนวนที่นั่งสาธารณะในบริเวณที่มีการใช้งานหนาแน่น รวมถึงจัดสรรพื้นที่สำหรับการพักผ่อน การอ่านหนังสือ และการทำกิจกรรมร่วมกันของนักศึกษา เพื่อให้พื้นที่ดังกล่าวสามารถรองรับความต้องการของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะต่อคณะวิทยาการจัดการ

คณะวิทยาการจัดการควรมีการสำรวจและประเมินความต้องการในการใช้พื้นที่นั่งสาธารณะของนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนปรับปรุงพื้นที่บริเวณอาคารคณะให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดพื้นที่สำหรับการทำงานกลุ่ม การจัดพื้นที่พักผ่อนระหว่างคาบเรียน รวมถึงการดูแลรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบของพื้นที่นั่งสาธารณะ เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะต่อกองอาคารสถานที่ของมหาวิทยาลัย

กองอาคารสถานที่ควรมีบทบาทในการดูแลและพัฒนาสภาพแวดล้อมของพื้นที่นั่งสาธารณะให้มีความสะอาดสบายและปลอดภัยต่อการใช้งานของนักศึกษา เช่น การเพิ่มจำนวนที่นั่ง การติดตั้งหลังคาหรือร่มเงาในบริเวณที่มีแสงแดดจัด การจัดให้มีจุดชาร์จไฟฟ้าสำหรับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงการบำรุงรักษาพื้นที่ให้มีความสะอาดและพร้อมใช้งานอยู่เสมอ เป็นต้น

4. ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานพัฒนานักศึกษา

หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านกิจกรรมนักศึกษาควรส่งเสริมการใช้พื้นที่นั่งสาธารณะให้เกิดประโยชน์สูงสุด เช่น การจัดกิจกรรมกลุ่มย่อย การส่งเสริมการใช้พื้นที่สำหรับการเรียนรู้ร่วมกัน หรือการจัดพื้นที่สร้างสรรค์สำหรับนักศึกษา เพื่อให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

จากการศึกษาพฤติกรรมการใช้บริการที่นั่งสาธารณะบริเวณอาคารเรียนของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยในอนาคต ดังนี้

1. ควรขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

การวิจัยครั้งต่อไปควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมนักศึกษาทุกคณะของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้พื้นที่นั่งสาธารณะของนักศึกษาในแต่ละคณะได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น และทำให้ผลการวิจัยสามารถสะท้อนภาพรวมของการใช้พื้นที่สาธารณะภายในมหาวิทยาลัยได้อย่างครอบคลุมมากขึ้น

2. ควรศึกษาปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและการออกแบบพื้นที่เพิ่มเติม

การวิจัยในอนาคตควรศึกษาเกี่ยวกับการออกแบบพื้นที่นั่งสาธารณะ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้พื้นที่ของนักศึกษา เช่น การจัดวางที่นั่ง ความร่มรื่นของพื้นที่ การระบายอากาศ หรือการมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาพื้นที่สาธารณะของมหาวิทยาลัยให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น เป็นต้น

3. ควรใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพร่วมกับการวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยในอนาคตอาจใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสนทนากลุ่มร่วมกับการใช้แบบสอบถาม เพื่อให้สามารถเข้าใจความคิดเห็น ความต้องการ และประสบการณ์ของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้พื้นที่นั่งสาธารณะได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผลการวิจัยมีความสมบูรณ์และสามารถนำไปใช้ในการวางแผนพัฒนาพื้นที่ของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพงษ์ แสงทอง. (2564). พฤติกรรมการใช้พื้นที่พักผ่อนของนักศึกษาในพื้นที่กิ่งสาธารณะภายในสถาบันอุดมศึกษา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ], มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2561). การวิเคราะห์สถิติสำหรับงานวิจัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิราภรณ์ สุขเกษม. (2563). พฤติกรรมการใช้พื้นที่สาธารณะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ. *วารสารการวิจัยทางสังคมศาสตร์*, 13(2), 45–58.
- ชลธิชา นาคทอง. (2564). ความพึงพอใจต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่สาธารณะของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ], มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณัฐพล ชัยมงคล. (2564). ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้พื้นที่ส่วนกลางภายในมหาวิทยาลัย. *วารสารการจัดการและพัฒนาลังคม*, 9(1), 22–35.
- ธนภฤต ศรีวัฒน์. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้พื้นที่สาธารณะในสถาบันการศึกษา. *วารสารการบริหารการศึกษา*, 15(3), 67–79.
- ธนพร วงศ์คำ. (2565). ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้พื้นที่กิ่งสาธารณะภายในสถาบันอุดมศึกษา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ], มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิมพ์ชนก จันทร์แก้ว. (2562). พฤติกรรมการใช้พื้นที่สาธารณะและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้พื้นที่สาธารณะของผู้คนในเขตเมือง [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ], มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2563). การใช้พื้นที่การเรียนรู้ร่วมกันของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 14(1), 89–101.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. (2568). สถิติจำนวนนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2568. ภูเก็ต: สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน.
- ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์. (2562). พฤติกรรมการใช้พื้นที่สาธารณะของคนรุ่นใหม่ในสถานศึกษา. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 25(2), 41–55.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2563). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ: อีระฟิล์มและไซเท็กซ์.
- ศุภชัย พงษ์ศรี. (2563). การจัดลำดับความสำคัญของคุณลักษณะพื้นที่สาธารณะที่ส่งผลต่อการเข้าใช้พื้นที่ของผู้คนในเขตเมือง [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ], มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2561). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- สุภาวดี ศรีสุวรรณ. (2563). ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้พื้นที่สาธารณะในสถาบันอุดมศึกษา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ], มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2019). *Multivariate Data Analysis* (8th ed.). Cengage Learning.
- Kotler, P., & Keller, K. L. (2016). *Marketing Management* (15th ed.). Pearson Education.
- Gehl, J. (2011). *Life Between Buildings: Using Public Space*. Island Press.
- Whyte, W. H. (1980). *The Social Life of Small Urban Spaces*. Conservation Foundation.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis* (3rd ed.). Harper and Row.